

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **m. a.s.**, se sídlem O., R. 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2015 č. j. KUOK 90971/2015, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 19. 10. 2015 č. j. KUOK 90971/2015 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr Městského úřadu Uničov ze dne 30. 3. 2015, č. j. MUUV 14836/2011.

Uvedeným platebním výměrem (dále v rozsudku jen „PV č. j. MUUV 14836/2011“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za jiné herní technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále v rozsudku jen „JTHZ“) ve výši 23.640 Kč (5x4.728 Kč), a to za zde vyjmenované JTHZ za období 6. 10. 2010 až 31. 12. 2010 (typ Multi lotto č. X, X, X, X a X) s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích (zák. č. 565/1990 Sb.– dále jen „ZMP“) a ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 125/2011-82 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Uničov č. 2/2010 (dále v rozsudku jen „OZV č. 2/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 daňového řádu (zák. č. 280/2009 Sb. – dále jen „d. ř.“) s ohledem na výše uvedené soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný potvrdil uvedený PV č. j. MUUV 14836/2011, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 5 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. K otázce prekluze žalovaný uzavřel, že v řízení o přeplatku vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 125/2011 byly řešeny skutečnosti vztahující se ke správě daně v rovině vyměřovací, kdy poplatková povinnost byla krajským soudem zpochybněna, neboť dle závěru krajského soudu rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku je posouzením oprávněnosti a zákonnosti vyměření poplatku a je tak nezbytné aplikovat § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., přičemž pokud by došlo k prekluzi práva, pak by se krajský soud v uvedených věcech nezabýval otázkou předčasnosti rozhodnutí o vrácení přeplatku a nutnosti stanovení poplatkové povinnosti s tím, že § 148 d. ř. se týká též přeplatku, a i když ve výše uvedených řízeních šlo o přeplatky, šlo vždy o řízení ve věci poplatkové povinnosti žalobce k místnímu poplatku za JTHZ. Současně poukázal na skutečnost, že ke sjednocení judikatury v posuzované věci došlo až rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34 a zdůraznil, že v řízeních o přeplatcích byla konstatována předčasnost vydaných rozhodnutí o přeplatku a nikoliv jejich nezákonnost. Ve vztahu k pojmu JTHZ poukázal žalovaný na výklad tohoto pojmu zaujatý krajským soudem ve výše uvedených řízeních o přeplatku a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39 a ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 As 180/2014-24) a výkladem dovodil, že interaktivní videoloterní terminál, jakožto koncová zařízení centrálního loterního systému podléhají povolení Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a lze je podřadit pod pojem JTHZ dle § 10a ZMP, přičemž výklad ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití

klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu a neodůvodňuje aplikaci zásady *in dubio pro libertatum*.

B. Žalobní body

Ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím vznesl žalobce tyto námitky:

- 1) Místní poplatek nelze vůbec stanovit ani vybírat, když poplatku podléhá jen zařízení *povolené* Ministerstvem financí. Žádný zákon však Ministerstvu financí nestanoví pravomoc povolovat jiné technické herní zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak určit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad. Pokud je však právní úprava nejednoznačná, je nutno při jejím výkladu postupovat podle principu *in dubio pro libertate (mitius)*. Napadeným rozhodnutím zpoplatněná koncová zařízení jako součást funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému jsou přitom Ministerstvem financí pouze *schvalována*. Jedná se o zařízení, která bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku nejsou schopna uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě. Nelze je tak podřadit pod pojem *výherního hracího přístroje* dle § 17 odst. 1 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Tak je žalobci povoleno provozování centrálního loterijního systému s tím, že provozování a umístění koncových zařízení je jen *schváleno*.
- 2) Správce poplatku místní poplatek za období roku 2010 vyměřil až v březnu roku 2015, tedy po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 d. ř., když splatnost poplatku za 4. čtvrtletí roku 2010 byla dne 11. 10. 2010 a toto právo se tak prekludovalo. Na běh prekluzivní lhůty nemohlo mít vliv řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 125/2011, když se nejednalo o řízení týkající se vyměření místního poplatku, ale o řízení ve věci vrácení přeplatku a nelze tak aplikovat § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., neboť rozhodnutí o přeplatku není nezbytné pro stanovení daně a jedná se o dvě zcela odlišná řízení (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 85/2012), když v řízení o přeplatku je jeho předmětem to, jaký je stav daňového účtu, jde o řízení formální a jeho výsledkem je posouzení toho, zda platba, kterou žadatel uhradil, a kterou žádá nyní zpět jako přeplatek, má odraz v rozhodnutí o stanovení daně. Povinnost vydat platební výměr měl správce poplatku již od doby, kdy byl o to žalobcem požádán a tato povinnost mu nevznikla až na základě rozsudku krajského soudu v řízení o přeplatku. Dle žalobce § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř. dopadá na situace, kdy je správnímu orgánu dočasně odejmut předmět řízení z dispozice, když věc je řešena soudem. Nic nebránilo správci daně platební výměry vydat, to za situace, kdy krajský soud v řízení o přeplatku nezkoumal hmotněprávní povinnosti.
- 3) Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť žalovaný odkazoval na rozhodnutí krajského soudu ve věci přeplatku, aniž by uvedl, co bylo jeho předmětem, to vše za situace, kdy před krajským soudem byla řešena žádost o vrácení přeplatku (sp. zn. 22 Af 125/2011) ve výši 14.185 Kč a nikoliv ve výši 23.640 Kč. I kdyby byla správná teorie žalovaného o neprekludování poplatkové povinnosti, nemohla by se vztahovat na rozdíl mezi částkou 23.640 Kč a 14.185 Kč a není zřejmé, na která řízení se výjimka § 148 odst. 4 d. ř. má uplatnit, když z rozhodnutí správce daně o přeplatcích, ani z navazujících rozhodnutí nevyplývá spojení přeplatků s konkrétními zařízeními. Dále je nejasné

uvedení právního předpisu – zákona o místních poplatcích, kdy není zřejmé, co se má rozumět *zněním účinným pro předmětná poplatková období*.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu z těchto důvodů:

- Ad 1) K možnosti stanovit místní poplatek se žalovaný dostatečně vyjádřil v napadených rozhodnutích a na v těchto rozhodnutích uvedených závěrech i nadále setrvává.
- Ad 2) Lhůta pro stanovení daně neběžela dle § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., čemuž nasvědčuje i odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 125/2011-82. Tím, že krajský soud v řízeních o přeplatku zrušil pouze rozhodnutí odvolacího orgánu pro předčasnost a zavázal ho právním názorem, vrátil řízení do stadia odvolacího a vyměřovacího řízení a z tohoto důvodu odvolací orgán vrátil správnímu orgánu I. stupně odvolací spis, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu rozhodnutí krajského soudu. Poukázal na to, že krajský soud se ve svých rozsudcích obsáhle věnoval otázkou zákonnosti poplatkové povinnosti, předmětem místního poplatku, pojmem JTHZ, OZV a shledal všechny žalobní námitky žalobce v uvedených řízeních nedůvodnými s tím, že dle krajského soudu tím, že se žalobce dožadoval vrácení přeplatku z důvodu, že nikdy žádnou poplatkovou povinnost neměl, je předmětem rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku v situaci, kdy místní poplatek nebyl vyměřen samostatným rozhodnutím, posouzení oprávněnosti a zákonnosti vyměření poplatku. Dle žalovaného v řízeních o vrácení přeplatku se vždy jednalo o skutečnosti mající zásadní vliv na postup ve věci vyměření místního poplatku a poukázal na zrušování řízení o přeplatku vedených před krajským soudem s tím, že teprve usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34 byla nově judikována povinnost správce místního poplatku vydat platební výměr za zde stanovených podmínek.
- Ad 3) Napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná, přičemž v rámci odvolacího řízení žalovaný postupoval dle § 114 d. ř. V napadených rozhodnutích se žalovaný dostatečně vypořádal s předmětem místního poplatku za JTHZ, kdy předmětem poplatkové povinnosti jsou koncové jednotlivé videoloterní terminály jednotlivých centrálních loterijních systémů na území města Uničov, přičemž žalovaný postupoval v souladu se ZMP, zákonem o loteriích a příslušnou OZV. Rozbor řízení o přeplatcích na místním poplatku za JTHZ uvedený v čl. III. žaloby je zavádějící a není předmětem žalobních bodů za situace, kdy platební výměry byly vydány na základě jednotlivých rozsudků krajského soudu.

D. Replika žalobce

Žalobce v návaznosti na vyjádření žalovaného dále uvedl, že krajský soud se prekluzí zabývat nemohl, neboť nebyl oprávněn zabývat se hmotněprávní stránkou věci a takto i krajský soud v předmětném řízení potupoval, když si byl vědom odlišnosti řízení vyměřovacího od řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Dále uvedl, že pokud žalovaný závěr o stavení běhu lhůty ke stanovení místního poplatku odvíjí od řízení o žalobě proti rozhodnutím o přeplatku, pak je na místě, aby byla daná řízení ztotožněna s vyměřovanými poplatky, když na základě daného

rozsudku nelze uvažovat o stavení prekluzivní lhůty i v případech, kdy žalobce o vrácení přeplatku ani nepožádal.

E. Obsah správních spisů

OZV č. 2/2010 město Uničov stanovilo místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč na tři měsíce za každý přístroj se splatností ve čtyřech alikvotních splátkách splatných v odpovídajících kalendářních čtvrtletích vždy do jejich 5. pracovního dne s tím, že JTHZ povolená před nabytím účinnosti vyhlášky podléhají poplatku ode dne nabytí účinnosti OZV, která nastala dnem 6. 10. 2010. Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 30. 11. 2009, č. j. 34/81357/2009 bylo schváleno provozování JTHZ mj. v Uničově, model Multi lotto, v. č. X, X, X, X, X a X). Žalobci bylo předepsáno k úhradě za IV. Q roku 2010 na místním poplatku za JTHZ 14.184 Kč (3 ks) a 23.640 Kč (5 ks), oboje za období od 6. 10. 2010 do 31. 12. 2010, žalobce zaplatil dne 15. 11. 2010 částku 14.185 Kč. Žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. V ohlášení žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce žádá o vydání platebního výměru.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 125/2011-82 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2011, č. j. KUOK 65490/2011, ve věci přeplatku místního poplatku s tím, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného je předčasné, neboť závisí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádosti o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

F. Relevantní právní úprava

Podle § 148 odst. 1 d. ř. (ve znění účinném ke dni 30. 3. 2015 a ke dni 19. 10. 2015) daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

Podle § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř. lhůta pro stanovení daně neběží po dobu
a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem,
b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně.

Podle § 264 odst. 4 d. ř. běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený

podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 10a odst. 1 až 3 ZMP (ve znění do 31. 12. 2010) poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel. Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

G. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

S ohledem na výše podaný obsah správního spisu a níže uvedené právní závěry krajského soudu nepovažoval krajský soud za nezbytné provést k důkazu spis Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 125/2011.

Ad 1) K možnosti stanovit místní poplatek.

Ve vztahu ke zpoplatnění JTHZ považuje krajský soud za nezbytné uvést, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi výherním hracím přístrojem (dále jen „VHP“) a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi „moderním typem“ VHP. Soud má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLT; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012) je zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu

místního poplatku i na zmíněná zařízení nárůst počtu VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit.

Místní poplatek za provozovaný VHP a JTHZ ve smyslu § 10a ZMP tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevíta). Soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitěho právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat. Lze proto přijmout závěr, a sice, že *interaktivní videoloterijní terminál* lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a ZMP (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-6, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, uveřejněná na www.nssoud.cz). Krajský soud přitom pokládá tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícero možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

Žalobcova argumentace dále stojí na názoru, že Ministerstvo financí v současné době povoluje v režimu jakéhosi zbytkového zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích pouze *loterie a jiné hry*, nikoliv však jiné technické herní zařízení, když provozování a umístění videoloterních terminálů schvaluje.

Pojem *loterie nebo jiná hra* nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem *interaktivní videoloterní terminál*. Zatímco první sousloví představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Na rozdíl od žalobce však zdejší soud vnímá ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení *jiné hry*, kam spadá i žalobcem provozovaná hra, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou

je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by žalobce požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímou) a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nepříčí podstatě povolování těchto specifických činností.

Z výše uvedených důvodů soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí* (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a ZMP. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a ZMP (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatele označit za příznivější, zásada *in dubio pro libertatem*, na jejíž dodržení stěžovatel naléhal, nedostala prostor pro svou aplikaci.

Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným.

Ad 2) K prekluzi práva na stanovení místního poplatku.

Žalobce má dále zato, že právo na stanovení místního poplatku za období za období 6. 10. 2010 až 31. 12. 2010 se prekludovalo. Žalovaný oponoval tím, že v důsledku řízení vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 125/2011 došlo k prodloužení lhůty pro stanovení místního poplatku a k prekluzi tak ani v jednom případě nedošlo.

Obecně řízení o vrácení přeplatku není prostředkem, kterým by měla být přezkoumávána hmotněprávní povinnost poplatníka poplatek (daň) uhradit (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31 a zde uvedené odkazy na další judikaturu, uveřejněné na www.nssoud.cz). V řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 125/2011 nebyla krajským soudem řešena hmotněprávní stránka poplatkové povinnosti, když zde uvedená rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku byla zrušena z důvodu, že nebyl vydán správcem daně platební výměr, ačkoliv žalobce sdělil správci daně své pochybnosti o poplatkové povinnosti a požádal o vydání platebního výměru a rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku jsou tak předčasné.

Ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu činí lhůta pro stanovení daně 3 roky. Tato lhůta neběží mj. z důvodů uvedených v § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř.

Řízení o (ne)vrácení přeplatku není řízením o stanovení daně, ale je součástí dílčího řízení o placení daní. V uvedeném řízení, jak již bylo výše uvedeno, se hmotněprávní povinnost poplatníka poplatků (daň) uhradit neřeší. Podstatou tohoto řízení je zkoumání, zda poplatková (daňová) povinnost vznikla a byla vybrána zákonem stanoveným způsobem. V rámci správního soudnictví je pak pouze přezkoumáváno, zda správní orgány při posuzování přeplatku postupovaly podle zákonných kritérií pro rozhodování o přeplatku.

Řízení o (ne)vrácení přeplatku není ani řízením o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně. Je to právě z již řečeného důvodu, že se v něm hmotněprávní povinnost poplatníka poplatků (daň) uhradit neřeší. Vyřešení otázky správního stanovení poplatku (daně) není nezbytně vázáno na vyřešení otázky přeplatku, neboť povinnost správce daně stanovit daň (místní poplatek za JTHZ) platebním výměrem zde byla dána z důvodu učinění výhrady žalobcem při ohlášení provozování JTHZ v jednotlivých obdobích (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, uveřejněné na www.nssoud.cz).

Z uvedeného tak rezultuje závěr, že řízení o přeplatku není řízením, které by stavělo prekluzivní lhůtu 3 let pro stanovení daně.

Namítal-li žalovaný, že ke sjednocení rozhodovací praxe v otázce povinnosti vydávání platebních výměrů ohledně místních poplatků za JTHZ došlo až na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, kdy do té doby byla i praxe správních soudů v této otázce nejednotná, lze mu v tomto přisvědčit, avšak jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvádí, nemůže dysfunkce veřejné moci být kladena k tíži jednotlivce (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31), tedy v posuzované věci k tíži žalobce.

Pro úplnost považuje krajský soud za nezbytné uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by byly splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 d. ř. či pro její nový běh dle § 148 odst. 3 d. ř.

Jak se podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. j. MUUV 14836/2011 dne 30. 3. 2015. Dle OZV č. 2/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za 4. čtvrtletí roku 2010 dne 13. 10. 2010 (5. pracovní den od nabytí účinnosti OZV). Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 13. 10. 2013. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 6. 10. 2010 do 31. 12. 2010 je prekludováno.

Platební výměr tak byl vydán za situace, kdy poplatková povinnost žalobce již byla prekludována a uvedený žalobní bod je tak důvodný.

Ad 3) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Krajský soud s ohledem na výše uvedený závěr o prekluzi práv na stanovení daně nepovažuje za nezbytné se podrobně vypořádat s uvedeným žalobním bodem. Je však třeba uvést, že žalovaný se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce v žalobou napadených rozhodnutích vypořádal, byť je třeba přisvědčit, že ve vztahu k řízení před Krajským soudem v Ostravě vedeným pod sp. zn. 22 Af 125/2011 tak mohl učinit precizněji, nicméně jeho závěry krajský soud za nepřezkoumatelné nepovažuje.

Shrnutí

Pro důvodnost žalobního bodu 2) tedy krajský soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou daňové orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

H. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení plně úspěšným účastníkem a má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 15.342 Kč sestávajících:

- ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč,
- z odměny za zastoupení advokátem ve výši 9.300 Kč za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a vyjádření ve věci samé ze dne 24. 2. 2016) dle § 9 odst. 4 písm. d), 12 odst. 1, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady tří režijních paušálů po 300 Kč, celkem 900 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby,
- z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 2.142 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 11. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu